

Finansklagenemnda Inkasso

Avgjørelse FinKN 2024-1071

25.11.2024

KREDINOR AS

Tvist

Om klager i tide har fremmet en innsigelse hun hadde krav på å få vurdert - Om klager er utsatt for urimelig påtrykk og skade i strid med god inkassoskikk.

Saken gjaldt innfordring av en kontroll sanksjon ilagt av T. Parkering AS den 23.8.23. Klager ble ilagt kontroll sanksjonen for å ha parkert på gjesteparkering i et borettslag som krevde elektronisk parkeringstillatelse. Klager anførte at hun rettmessig kunne parkere der, og at hun hadde påklaget illeggelsen samme dag. Klager fremsatte en skriftlig innsigelse mot kravet den 6.11.23 og anførte at kontrollavgiften var uriktig ilagt samt at saken skulle vært overført til forliksrådet. Klager fikk medhold i at hun ikke pliktet å betale noen del av de utenrettslige omkostningene i saken.

ANTATT ØKONOMISK OMFANG: KR 612,50

Saksfremstilling

Klager ble ilagt en kontroll sanksjon fra T. Parkering AS på kr 660 den 23.8.23 for å ha parkert på gjesteparkering i et borettslag som krevde elektronisk parkeringstillatelse. Kravet forfalt til betaling den 13.9.23.

Klager har opplyst at hun fremsatte innsigelser mot kravet i telefonkontakt med T. Parkering AS samme dag som illeggelse av kontroll sanksjonen. Klager skal i telefonsamtalen ha informert om at hun hadde vært i en bilulykke som medførte at hun ikke hadde anledning til å fremsette klagen skriftlig. Fordringshaver skal ha opplyst om at hun i så fall måtte få bistand til dette.

Det var etter dette ikke mer kontakt mellom fordringshaver og klager. Saken ble derfor oversendt til inkasso den 28.9.23, og inkassovarsel ble sendt til klager den 29.9.23. Betalingsfristen i inkassovarselet var den 13.10.23. Betalingsoppfordring, tillagt tariffmessig salær, ble sendt 16.10.23. Betalingsfristen i betalingsoppfordringen var den 30.10.23.

Klager har fremsatt skriftlig innsigelse mot ilagt kontroll sanksjon ovenfor inkassoforetaket den 6.11.23. Inkassoforetaket opplyste at innsigelsen måtte fremsettes for fordringshaver via en lenke som ble tilsendt klager.

Det er opplyst at fordringshaver skal ha mottatt to klager fra klager i november 2023, som begge ble avvist da de var fremsatt for sent, samt at det ikke forelå gyldig årsak til at fristen ikke ble overholdt.

Klager har vært i kontakt med inkassoforetaket den 20.11.23 og vist til at hun ikke fikk medhold i klagen. Inkassoforetaket har den 22.11.23 opplyst for klager at de anså innsigelsen for å være tilbakevist og at kravet derfor ble opprettholdt. De viste videre til at parkeringsklagenemnda og evt. forliksrådet er klageinstansene.

Klager har den 5.12.23 opplyst at hun vil anmelde forholdet. Saken er opplyst å ha ligget i bero hos inkassoselskapet i påvente av anmeldelsen.

Det er den 3.7.24 sendt en kombinert betalingsoppfordring/§ 4-18/§ 5-2 varsel til klager. Klager var samme dag i kontakt med inkassoforetaket og gjentok sine innsigelser mot kravet. Inkassoforetaket har den 5.7.24 opplyst at saken vil bli oversendt forliksrådet for videre behandling.

Klager har foretatt en innbetaling på kr 330 den 5.7.24.

Inkassoforetaket har sendt en ny kombinert betalingsoppfordring/§ 4-18/§ 5-2 varsel til klager den 8.7.24. Varslet er opplyst å være sendt før innbetalingen av 5.7.24 ble godskrevet saken. Dette varselet var omtrent likelydende med varsel av 3.7.24. Inkassoforetaket har opplyst at det ved en inkurie ble sendt to like varsler da saksbehandleren ikke var klar over at det allerede var sendt et § 5-2 varsel i saken.

Klager har anført at det foreligger brudd på god inkassoskikk, herunder urimelig påtrykk og uriktig informasjon. Klager viser til at kontrollsanksjonen er uriktig ilagt og at saken skulle vært overført til forliksrådet da kravet er omtvistet.

Inkassoforetaket har anført at de fremsatte innsigelsene er vurdert og avklart. Kravet på inkassosalær fremstår som rettmessig.

Finansklagenemnda Inkassos begrunnelse

Klager har med styrke fremholdt at hun er uenig i kravet, og at hun uansett mener kravet er for høyt. Innklagede har vurdert klagers innsigelse som åpenbart grunnløs etter inkassoloven § 17 andre ledd og fortsatt den utenrettslige inndrivingen. Hovedspørsmålet i saken er derfor om den faller utenfor inkassolovens virkeområde.

Nemnda har i en tidligere sak (Avgjørelse FinKN 2024-397) uttalt følgende:

Inkassoloven § 1 første ledd første og andre setning lyder slik:

Loven gjelder inndriving av forfalte pengekrav. Rettshjelp ved omtvistede pengekrav regnes ikke som inndriving.

Lovens virkeområde, inndriving, avgrenses med andre ord mot rettshjelp ved omtvistede pengekrav.

I Ot.prp. nr. 2 (1987-1988) s. 100-101 utdypes dette nærmere.

[Det er] *inndriving* som vil gå inn under inkassoloven. I dette ligger at formålet med det som foretas må være at fordringshaveren får dekket sitt tilgodehavende fra skyldneren, enten dette skjer ved å motivere skyldneren til frivillig betaling, eller det skjer gjennom tvangsfullbyrdelse. Saken må m.a.o. gripes an som det som ofte er kalt en "inkassosak". Dersom et tiltak overfor skyldneren ikke først og fremst har et inndrivingsformål, er en utenfor lovens virkeområde, selv om tiltaket kan bevirke at fordringen innfris. Praktisk sett betyr dette at lovens virkeområde avgrenses mot rettshjelp ved omtvistede og tvilsomme pengekrav. Dersom hovedformålet med den rettshjelpen som ytes er å få fastlagt et pengekravs eksistens og omfang, vil inkassoloven ikke komme til anvendelse, selv om konsekvensen av å få klarhet i kravets rettmessighet ofte blir at fordringen betales.

Inkassoloven § 17 andre ledd lyder slik:

Kostnadene kan ikke kreves erstattet dersom skyldneren hadde innsigelser som det var rimelig grunn til å få vurdert før inndrivingen ble satt i verk. Dette gjelder selv om kostnadene påløp før innsigelsene ble satt fram, dersom ikke skyldneren burde satt dem fram tidligere.

Bestemmelsen inneholder to vilkår: Krav til innholdet og et krav om at innsigelsen fremsettes i tide.

I NOU 1983:8 side 98 uttaler Inkassolovutvalget følgende om "*det er rimelig grunn til å få vurdert*" en innsigelse:

Dersom det foreligger reell uenighet mellom partene, må det føre til at skyldneren ikke kan avkreves inkassosalær. Dette gjelder uansett om det hersker uenighet om juss eller faktum. Ved ordet "vurdert" har utvalget ment å understreke at det ikke skal settes for store krav til innsigelsens vekt og dessuten at det er inkassators og eventuelt fordringshaverens plikt å vurdere innsigelsen. Ved avgjørelsen av om innsigelsene er av en slik art at skyldneren har rimelig grunn til å få dem vurdert, har blant annet følgende momenter vekt:

1.hvor god grunn hadde skyldneren til å tro at innsigelsene var eller kunne være holdbare?

2.hvor uholdbar var i seg selv innsigelsen?

3.hvilken mulighet hadde skyldneren til å avklare spørsmålet selv, eller selv sørge for at det ble avklart?

Inkassoloven § 1 inneholder ingen fristregel. Dette i motsetning til § 17 andre ledd som synes å bygge på den generelle oppfatning at en innsigelse bør fremsettes så tidlig som mulig slik at motparten kan innrette seg deretter og begrense sine omkostninger. Bestemmelsen åpner imidlertid også for at innsigelsen kan fremsettes etter at inkassokostnader er påløpt i saken dersom man ikke kan bebreides for ikke å ha fremsatt den tidligere. Betalingsoppfordringen skal etter inkassoloven § 10 første ledd oppfordre skyldneren enten til å betale eller å komme med innsigelser mot kravet. Fristen er for begge alternativer minst 14 dager.

Når det gjelder den innholdsmessige siden av de to bestemmelsene, mener nemnda at § 17 andre ledd *utvider* adgangen til å bli fritatt for å betale utenrettslige kostnader i forhold til hva som fremgår av § 1. Bestemmelsen i § 1 krever at uenigheten må gjelde kravets eksistens eller omfang, men den krever tilsynelatende ikke noe mer. Dette er ikke nødvendig etter § 17 andre ledd, men ikke enhver innsigelse fører til fritak. Det kreves at skyldneren hadde "rimelig grunn" til å få den vurdert. Etter uttalelsene i forarbeidene er det tilstrekkelig at det foreligger "reel uenighet" mellom partene, og det skal ikke stilles "for store krav til innsigelsens vekt". Åpenbart grunnløse innsigelser kan etter nemndas syn ikke føre til fritak. Man kan spørre seg om enhver påstand om at man er uenig i kravets eksistens eller kanskje oftest kravets omfang etter § 1 føre til at inkassator må sende saken til forliksrådet? Etter nemndas syn kan det ikke være slik. En ubegrunnet påstand om at man er uenig i kravets eksistens eller omfang kan ikke være tilstrekkelig. Også i dette tilfellet må det kreves at skyldneren gir en kort begrunnelse for sin påstand slik at inkassator får mulighet for å vurdere hva som er rett vei videre.

Klager har i saken fremholdt at hun ringte foretaket som er ansvarlig for parkeringsovervåkingen og opplyste at hun bestred kravets rettmessighet samme dag som gebyret ble ilagt. I et udatert skriv til Finansklagenemndas sekretariat som svar på sekretariatets brev 20.8.24, skriver klager blant annet følgende:

... og jeg prøvde å bestride det kravet fra T. Parkering AS så hardt som jeg kunne i det øyeblikket. Samtidig påpekte jeg at bilen ble registrert i de digitale systemet før illeggelsen og om at de ikke ser at jeg har tillatelse fra borettslaget.

Innklagede skriver i brev 20.9.24 at det har vært i kontakt med parkeringsforetaket som opplyser at de ikke har kopi av telefonloggen sin så langt tilbake i tid, men informerer om blant annet følgende:

T. Parkering snakket med vedkommende: 23.08.2023 – kl 13:40; saksbehandler opplyser at vedkommende kjeftet fra start til slutt i samtalen. Bedt om å sende klage. Hvorpå sier at det er "bullshit", ingen vits og dere gjør som dere vil.

Nemnda finner på bakgrunn av dette at det er overveiende sannsynlig at klager ringte og bestred det ilagte gebyr samme dag som det ble ilagt. Det er foretakets valg å slette samtaleloggen, men etter nemndas syn er det foretaket som hadde best mulighet og interesse av å beholde den, særlig fordi klager var sterkt uenig i illeggelsen. Bevissikringshensynet tilsier derfor etter nemndas syn at

man legger til grunn at klager også ga den begrunnelsen som er sitert ovenfor; nemlig at hun som eier av en leilighet, hadde rett til å parkere på stedet.

Informasjonen om telefonoppringingen og innholdet i den synes ikke å ha kommet innklagede for øret før både inkassovarsel og betalingsoppfordringen var sendt til klager og etter en tids saksbehandling, men dette er et forhold som vedrører den interne kommunikasjonen mellom fordringshaver og inkassator. Informasjon som er mottatt av fordringshaver, må etter nemndas syn, anses også for å ha kommet til inkassator, idet disse i så måte må identifiseres.

Innklagede mottok 6.11.23 en melding via MinSide der klager utdypet sin begrunnelse slik:

Jeg er uenig i dette kravet grunn at jeg sto på parkeringsplass foran min egen leilighet hvor vi alle medeiere har gratis tilgang. Det at T. Parkering AS aksepterer ikke at man har gyldig avtale, samtidig man kan gi tilgang til tre andre biler uten å betale er ikke mitt ansvar. T. Parkering AS bør vite at vi alle medeiere kan stå på denne parkeringsplassen eller området uten noen problemer. Denne gangen ble jeg stående der med to biler, en ble klargjort til videre reparasjon og den andre bilen stående uten forlenget parkeringstid. Dette indirekte vil si at jeg hadde gyldig avtale, men på denne tiden ble ikke bilen registrert dvs mangler registrering.

Innklagede svarte 10.11.23 at klager måtte registrere klagen hos parkeringsselskapet "da det er de som behandler klagen." Partene utvekslet deretter flere meldinger der innklagede blant annet fastholdt sin oppfatning om at klage måtte sendes parkeringsforetaket. Dette er, etter nemndas syn en uriktig rettsoppfatning, idet behandling av klager i Parkeringsklagenemnda kun er et tilbud. Det er ikke en plikt å bringe saken dit. Ønsker fordringshaver å inndrive sitt krav i de sakene der nemnda ikke har behandlet kravet, må vedkommende fremme saken for forliksrådet.

Klager fremsatte deretter likevel klage for T. Parkering AS som avviste klagen fordi den uten gyldig grunn var fremsatt for sent, og innklagede sendte 22.11.23 melding til klager og tilbakeviste klagers innsigelser mot kravet under henvisning til at T. Parkering AS hadde avslått klagen som for sent fremsatt. Klager svarte samme dag at hun ikke ville betale en krone, hvorefter innklagede skrev at man i denne situasjonen vurderte "saken oversendt til forliksrådet for behandling der." Klager syntes dette var greit "så blir saken min opplyst for flere andre også."

I stedet for å sende saken til forliksrådet slik partene på dette tidspunkt var enige om, valgte innklagede i stedet å sende en ny betalingsoppfordring etter inkassoloven § 11 i begynnelsen av juli 2024.

Som nevnt innledningsvis, har inkassoloven § 1 ingen frist. Det er sakens realitet som er avgjørende; bestrides riktigheten av hovedkravet og/eller kravets størrelse skal saken som den store hovedregel fremmes for forliksrådet uten utenrettslige kostnader. Dette gjelder selvsagt når klager har begrunnet sin uenighet slik som i dette tilfellet. Det er i følge sitatet fra forarbeidene ovenfor ikke avgjørende om en klargjøring av kravet vil føre til at kravet må betales.

Selv om innklagede ikke var klar over klagers opprinnelige innsigelse mot kravet overfor fordringshaver før på et senere tidspunkt, pliktet innklagede å gjøre en selvstendig vurdering av om saken falt utenfor inkassoloven etter at klager tok direkte kontakt og begrunnet sin innsigelse på MinSide 6.11.23. Under enhver omstendighet burde dette vært gjort etter meningsutvekslingen som fant sted 22.11.23 og der innklagede selv uttrykte at man vurderte å sende saken til forliksrådet.

Uten at det har betydning for resultatet vil nemnda peke på at de to kombinerte betalingsoppfordringene som ble sendt henholdsvis 3.7 og 8.7.24 er villedende og derfor i strid med inkassoloven § 8's krav om utøvelse av god inkassoskikk. Dette fordi de angir ulike betalingsfrister, og dessuten er egnet til å utsette klager for urimelig påtrykk ved at det varsles

etter tvangsfullbyrdelsesloven § 4-18 og 4-19 når kravet er omtvistet og hensikten angivelig kun er å sende varsel om at saken vil bli brakt inn for forliksrådet.

Klager gis etter dette medhold og plikter da ikke å betale de utenrettslige kostnadene i saken.

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Inkassos konklusjon

Klager gis medhold.

Ved behandlingen deltok Rune Jensen (leder), Marte Charlotte Knudsen (bransjerepresentant) og Paal Bjønness (forbrukerrepresentant).